

Між страхом і натхненням

Коли я трохи підріс, то почав ставити собі запитання: ким я стану, коли виросту? Мені подобалося спостерігати за природою та вивчати її, і я думав, що непогано було б стати науковцем. Проте згодом, побачивши, як японська колоніальна влада жорстоко грабує і знищує народ, я передумав. Люди так бідували, що не могли навіть прогодувати себе. Я зрозумів, що як учений, навіть якщо я отримаю Нобелівську премію, я все одно не зможу полегшити долю мого багатостраждального народу.

І тоді я захотів стати тим, хто осушить людські сльози і втішить їхні сповнені тугою душі. Лежачи на траві в лісі і слухаючи спів птахів, я розмірковував: «Як було б добре, якби наш світ став таким теплим і ласкавим, як цей спів! Я мушу допомогти людям забувати прекрасним і ароматним цвітом, немов квіти». Я навіть не уявляв, яким фахом мені треба оволодіти, але був твердо переконаний, що повинен стати тим, хто зробить людей щасливими.

Коли мені виповнилося десять років, дякуючи дядьку Мун Юн Гуку, який був пастором і вів палке життя у вірі, наша сім'я прийняла християнство. З того часу я віддано відвідував церкву, не пропускаючи жодного тижня. Якщо я хоч трохи спізнювався на богослужіння, мені ставало так соромно, що я навіть не міг підняти голови. Я не знаю, що в такому молодому віці я міг зрозуміти, аби надихнутися на таке, але вже тоді Бог був присутнім у моєму житті. Я дедалі частіше замислювався про життя і смерть, страждання і прикраси людського існування.

Коли мені було дванадцять, я став свідком перенесення могили мого прадіда. Зазвичай на таку подію з родини допускали тільки дорослих, але я дуже хотів побачити на власні очі, що стається з людьми після смерті. Зрештою, я переконав батьків дозволити мені долучитися до ексгумації. Коли дорослі з урочистою церемонією розкопали могилу і я побачив останки, то був шокований, мене охопив страх, адже то був

лише сухорлявий скелет. Від тих рис, які мені описували батько й мати, не залишилось і сліду. Було видно самі жахливі білі кістки.

Мені знадобився деякий час, щоб оговтатися від шоку через вигляд прадідових кісток. Я міркував: «Ми, мабуть, схожі на прадіда. То виходить, що мої батьки після смерті теж перетворюються на купу білих кісток? Невже це те, що залишиться після мене, коли я помру? Вмирають усі, але неville після смерті ми просто лежимо там, не в змозі ні про що думати?» Це питання не йшло мені з голови.

Десь у той самий час у нашому домі відбулася низка дивних подій. Я яскраво запам'ятав одну з них. Щоразу, коли наша сім'я ткала тканину, залишки ниток з пряжки ми зберігали у глиняному глечики, доки не назбирається достатньо на шматок тканини. Полотно, яке ми робили з цих фрагментів, називалося «єджан», це була особлива тканина, яку використовували під час весілля в родині. Однієї ночі ці фрагменти знайшли розкиданими по гілках старого каштана в сусідньому селі, через що дерево стало білим. Ми не могли збагнути, хто узяв ці шматки з глечика, відніс їх аж до каштана в сусіднє село та розвісив їх по всьому дереву. Здавалося, таке не під силу людині, тому це лякало всіх у селі.

Коли мені виповнилося шістнадцять, у нашій сім'ї сталася трагедія — за рік померло п'ять моїх молодших братів і сестер. Неможливо описати горе батьків, які втратили п'ятьох із тринадцяти дітей протягом такого короткого часу. Було відчуття, що смерть не збирається на цьому зупинятися. Інші члени родини втратили свою худобу. Одна з наших корів раптово померла, хоча була цілком здорова. В іншому домі один за одним померло кілька коней. У третьому будинку за ніч загинуло сім свиней.

Здавалося, що страждання однієї сім'ї тісно переплетені зі стражданнями всієї країни і навіть світу. Було нестерпним бачити відчай корейського народу під наростаючим тиранічним гнітом японської окупації. Людям не було що їсти, тому вони рвали траву і обдирали кору з дерев, щоб зварити і хоч щось поїсти. Здавалося, що війні, яка охопила

світ, не буде кінця. До того ж в одній з газет я прочитав про самогубство школяра-підлітка, котрий був моїм ровесником.

«Чому він помер? — питав я себе. — Що змусило цього хлопця накласти на себе руки в такому юному віці?» Ця новина все перевернула в мені, наче це сталося з близькою мені людиною. Я проридав над газетою, розгорнутою на цій статті, три дні й три ночі поспіль. Я плакав і плакав, і просто не міг зупинитися.

Я не міг усвідомити, чому відбуваються низки цих дивних подій, чому вони відбуваються з добрими людьми. Побачивши кістки мого прадіда, я почав замислюватися над питаннями життя і смерті, а незвичайні події у нашому домі та навколо нього змусили мене вхопитися за релігію. У церкві я чув Слово Боже, але його було не достатньо, щоб чітко відповісти на мої питання. Щоб полегшити біль душі, я, природно, почав занурюватися в молитву.

«Хто я? Звідки я взявся? Яка мета мого життя? Що відбувається з людьми після смерті? Чи існує світ для вічної душі? Чи справді Бог є? Чи справді Бог всемогутній? Якщо Він є, то чому Він стоїть осторонь і дивиться на горе світу? Якщо Бог створив цей світ, то чи створив Він усі ці страждання, що є у світі? Що покладе край трагічній японській окупації Кореї? У чому сенс страждань корейського народу? Чому люди ненавидять одне одного, конфліктують і починають війни?» Мою душу переповнювали ці серйозні фундаментальні питання. Ніхто не міг дати на них відповіді, тому єдиним виходом була молитва. Вона допомогла мені знайти розраду. Щоразу, коли я викладав Богові усе, що мені болить, мої страждання та печаль зникали, і моя душа заспокоювалася. Я почав дедалі більше часу проводити в молитві, аж до того, що згодом став молитися всю ніч. Зрештою, я отримав рідкісний і дорогоцінний досвід, коли Бог відповів на мої молитви. Цей день назавжди залишиться найдорожчим спогадом мого життя — днем, який я ніколи не забуду.

Це була ніч на Великдень року, коли мені виповнилося шістнадцять. Я всю ніч молився на горі Мьоду і в сльозах благав Бога відповісти, чому

Він створив світ, наповнений смутком і відчаєм? Чому всезнаючий і всемогутній Бог залишив світ у такому болі? Що мені зробити заради моєї багатостраждальної батьківщини? Я ридав, постійно ставлячи ці запитання.

Рано-вранці, після ночі палкої молитви, переді мною з'явився Ісус. Він виник миттєво, немов порив вітру, і сказав: «Страждання людства приносять Богу велике горе. Ти мусиш узяти на себе особливу місію на землі, пов'язану з роботою Небес».

Того дня я чітко побачив скорботне обличчя Ісуса і почув його голос. Від пережитого явлення Ісуса моє тіло тремтіло, наче листя осики на вітру. Мене охопив величезний страх, бо я відчув, що можу померти, й водночас найглибша вдячність, яка принесла відчуття, що я можу вибухнути. Ісус чітко сказав, що саме я маю виконати. Це були надзвичайні слова про порятунок людства від страждань і принесення радості Богу.

Моєю першою реакцією було: «Я не можу цього зробити. Хіба це можливо? Хіба можна ставити переді мною такі важливі завдання?» Я дуже злякався і хотів якось уникнути цієї місії. Ридаючи, я чіплявся за край його одягу.

Revision #2

Created 25 February 2024 07:57:33 by andres

Updated 25 February 2024 07:58:40 by andres